

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **L. Z.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
s sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018, č. j. KUKHK-12140/DS/2018/Er,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 2. 7. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále též „správní orgán II. stupně“ nebo „žalovaný“) ze dne 2. 5. 2018, č. j. KUKHK-12140/DS/2018/Er, a souvisejícího rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 2. 2018, č. j. MUTN 15054/2018, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 10 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Blíže neurčený řidič výše specifikovaného vozidla dne 11. 8. 2017, v 7:58 hodin, překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okres Trutnov, na silnici I/14 v místě křižovatky se silnicí III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okres Trutnov, nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 69 km/h, po zvážení odchylky měřicího přístroje ± 3 km/h, rychlost 66 km/h. Tímto svým jednáním řidič porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky proti rozhodnutí žalovaného do celkem 11 žalobních bodů, označených: Není odložení věci; Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy; Sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce; Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení; Neprokázání omezení rychlosti na 50 km/h; Překročení nejvyšší dovolené rychlosti „v místě křižovatky“; Absence uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno; Absence popisu protiprávního jednání; Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou; Porušení práva na seznámení s podklady rozhodnutí; Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. Posouzení věci krajským soudem.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na své rozhodnutí ze dne 2. 5. 2018, č. j. KUKHK-12140/DS/2018/Er.
7. Dále uvedl své přesvědčení, že výrok rozhodnutí odpovídá právní úpravou kladeným nárokům, kdy dle jeho názoru byla dostatečně uvedena relevantní ustanovení zákona. K samotnému měření žalovaný sdělil, že k měření je dle § 79a zákona o silničním provozu oprávněna pouze Policie České republiky a obecní policie. Touto zásadou je však vyžadována pouze obecná spolupráce mezi zmíněnými orgány, nikoli však přímá účast příslušníka Policie České republiky na měření samotném, kdy účelem požadavku na součinnost je koordinace plnění úkolů obecní a státní policie. Žalovaný dále k měření

doplnil, že toto probíhá bez zásahu lidského činitele a technicky není ani možné, aby do chodu automatizovaného prostředku zasahoval soukromoprávní subjekt. Soukromoprávní subjekt pouze poskytuje technické prostředky a software, jejichž prostřednictvím vykonává správní orgán veřejnou správu. K námitce neoznámení měřeného úseku dopravní značkou žalovaný uvedl, že taková povinnost z platné právní úpravy neplyne.

8. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Jednání soudu

9. Z jednání konaného 12. 8. 2020 se žalobce i žalovaný omluvili.

10. K návrhu žalobce na provedení důkazu k otázce řádnosti oznámení měření rychlosti samosoudkyně konstatovala článek v Krkonošském deníku nazvaný „Měřících kamer se slušný řidič bát nemusí“, dostupný na https://krkonosky.denik.cz/zpravy_region/mericich-kamer-se-slusny-ridic-bat-nemusi-20140215.html. Tento důkaz je soudu znám z jeho úřední činnosti, neboť byl již proveden v přezkumném řízení vedeném pod sp. zn. 51 A 2/2018. V tomto článku ze dne 15. 2. 2014 jeho autor Bedřich Machek informuje, že nově bude prováděno úsekové měření rychlosti v Mladých Bukách u vlakové zastávky, a to v obou směrech.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

12. Z předloženého správního spisu je předně relevantní Oznámení o přestupku ze dne 22. 8. 2017 včetně fotografické dokumentace a Ověřovací list, č. 8012-OL-70312-17, měřícího zařízení SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012. Součástí správního spisu je rovněž vyjádření Policie České republiky k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích, ve znění doplněném dne 24. 2. 2014, veřejnoprávní smlouva mezi Městem Trutnov a Městyssem Mladé Buky a nákres měřeného úseku včetně zakreslení umístěných dopravních značek, datovaný k lednu 2014. Toliko k základním důkazům pro rozhodnutí o přestupku.

13. Na základě uvedeného skutkového stavu byla dne 2. 10. 2017 vydána správním orgánem I. stupně výzva k zaplacení určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče, který vozidlo v době spáchání přestupku řídil. Tato výzva však nebyla ze strany žalobce reflektována, proto správní orgán I. stupně dne 29. 11. 2017 usnesením, č. j. 115866/2017, věc odložil v souladu s § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Dne 29. 11. 2017 vydal tentýž správní orgán příkaz, č. j. 115859/2017, proti kterému podal žalobce prostřednictvím společnosti Odvoz vozu s. r. o. odpor. Na základě podaného odporu byl vydaný příkaz zrušen a bylo nařízeno ústní jednání, a to na 25. 1. 2018. K tomuto se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili.

14. Po provedeném ústním jednání vydal správní orgán I. stupně dne 12. 2. 2018 rozhodnutí, č. j. MUTN 15054/2018, kterým uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125f odst. 1

zákona o silničním provozu. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal podáním ze dne 13. 2. 2018, které dne 15. 3. 2018 náležitě doplnil. Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2018, č. j. KUKHK-12140/DS/2018/Er, žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

15. Žalobce v obsáhlé žalobě uplatnil celou řadu námitek, které formálně rozčlenil do 11 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek za důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.
16. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten nebo onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

V.1. Není odložení věci

17. V prvním z žalobních bodů žalobce upozorňuje, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a odvolává se při tom na podmínky stanovené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, kterými jsou nezahájení řízení o přestupku a odložení věci z důvodu, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, druhou podmínkou je zastavení řízení o přestupku z důvodu, že obviněnému z přestupku nebylo jeho spáchání prokázáno. Dle tvrzení žalobce nebylo správním orgánem žádné řízení zahájeno, a tedy nemohlo být ani zastaveno. Ani první podmínka nebyla splněna, jelikož ve spise není založeno žádné usnesení, ani jiný záznam o odložení věci, přičemž jde ale o obligatorní podklad pro vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jak plyne z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 1. 2018, č. j. 15 A 129/2015 – 27. I kdyby takové usnesení existovalo, bylo by protiprávním postupem, že žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán věc usnesením odložil. Proto má žalobce za to, že nebyly naplněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
18. Krajský soud předně poznamenává, že předmětný přestupek se stal dne 11. 8. 2017, tj. zákon o silničním provozu byl aplikován ve znění účinném od 1. 7. 2017. Žalobcem zmiňované ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je nyní obsaženo v odst. 5 a zní obdobně: *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení*

řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“

19. Krajský soud ve správním spise ověřil, že podmínka písm. a) zmíněného ustanovení, tedy že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení proti určité osobě, splněna byla. Usnesení o odložení věci včetně odůvodnění bylo vypracováno Městským úřadem Trutnov dne 29. 11. 2018, tj. poté, co se na základě výzvy ze dne 2. 10. 2017 nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a založeno do spisu. Došlo tedy k řádnému odložení předmětného přestupku.
20. Žalobce současně uvádí, že odložil-li správní orgán věc přestupku, byl povinen žalobce o tom informovat na základě § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. K tomuto musí krajský soud opět připomenout, že na dotýčný případ je nezbytné aplikovat právní úpravu účinnou od 1. 7. 2017, tedy zákon č. 250/2016 Sb. Dle jeho ustanovení § 76 odst. 3 se usnesení o odložení věci pouze poznamenává do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Práva osoby přímo postižené spácháním přestupku pak upravuje § 71 téhož zákona, dle něhož má tato osoba „*v řízení, k jehož zahájení nebo pokračování dala souhlas, právo na vyrozumění o zahájení řízení, právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, právo na poskytnutí informací o řízení potřebných ke zpětvzetí souhlasu, právo vyjádřit v řízení své stanovisko, právo nahlížet do spisu, právo účastnit se ústního jednání a být přítomna při všech úkonech v řízení, právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a právo na oznámení rozhodnutí.*“ Osoba přímo postižená spácháním přestupku je tedy osobou, jejíž práva nebo oprávněné zájmy byly přímo dotčeny jednáním, kterým byla naplněna skutková podstata přestupku. Práva nebo oprávněné zájmy v takovém případě tvoří objekt přestupku, který byl jeho spácháním poškozen. Osobou přímo postiženou spácháním přestupku tak může být například poškozený, pokud mu byla přestupkem způsobena škoda nebo jiná újma. Osobou přímo postiženou spácháním přestupku však není provozovatel vozidla, tj. v tomto případě žalobce, a správní orgán proto nepochybil, pokud ji o odložení věci nevyrozuměl. Tato námitka je proto neopodstatněná.

V.2. Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

21. Žalobce dále tvrdí, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako přestupku provozovatel vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, resp. správní orgán se nijak nezabýval tím, co to automat je, potažmo jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr. Otázka, zda je použitý rychloměr automatem, je přitom zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za přestupek dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 86. Správní orgán v tomto směru ani neprovedl žádné dokazování. S odkazem na zásadu in dubio pro reo lze dojít k závěru, že použitý rychloměr automatem nebyl. Nadto nebylo v odůvodnění uvedeno, jakým rychloměrem bylo měření provedeno a nebylo tak možné přezkoumat, zda šlo o automat. Rozhodnutí správního orgánu je proto dle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

22. Předně považuje krajský soud za vhodné uvést, že dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá provozovatel vozidla za přestupek dle odst. 1, pokud „porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.“
23. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, není třeba, aby pojem „automatizovaný technický prostředek“ byl v rozhodnutí správního orgánu podrobně interpretován, jelikož nejde o neurčitý právní pojem. „*Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahu neurčitého pojmu zařadit. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli. Současně však dbá na to, aby v zákoně byly uvedeny alespoň některé charakteristické znaky, popř. umožňuje tak učinit v prováděcím předpise*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 – 73). Neurčitým právním pojmem je tedy například pojem „veřejný zájem“ či „důvody hodné zvláštního zřetele“. Ačkoliv pojem automatizovaný technický prostředek užívaný bez obsluhy není zákonem definován, jedná se o technický termín judikaturou již vícekrát vyložený, jenž je dostatečně srozumitelný již ze svého jazykového vyjádření (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 43/2008 – 97, či ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018 – 46). Krajský soud tak má za nepochybné, že v konkrétním případě nebylo třeba, aby správní orgán I. stupně pojem „automatizovaný technický prostředek“ vykládal a nedošlo tak z jeho strany k pochybení.
24. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37 je „*jediným dělicím kritériem režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběru měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru.*“ Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku odkazoval na stanovisko Ministerstva dopravy, sp. zn. 102/2013 – 160 – OST/4, dle kterého „*jsou automatizované technické prostředky bez obsluhy technické prostředky trvale nainstalované, projektované a zabudované do určitého prostoru. Bez obsluhy znamená, že zařízení je spouštěno a uváděno do klidu automaticky, nebo dálkovým či manuálním způsobem, ale průběžná operativní obsluha na místě v konkrétním čase a zásah do výběru konkrétních vozidel jsou vyloučeny. Oznámení jednotlivých vozidel, jejichž řidiči maximální povolenou rychlost překročili, tvoří nepřerušovanou řadu ve stanoveném čase. K uznání zařízení za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy nepostačí, že se bude jednat o přístroj stejné konstrukční a technologické vybavenosti jako pevně zabudovaný měřič ve stacionárním zařízení. Podmínkou je taky skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjištělná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič není zjištěn.*“
25. V posuzované věci je na základě skutkového stavu zřejmé, že použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, je vzhledem ke splnění podmínek stanovených judikaturou Nejvyššího správního soudu automatizovaným technickým prostředkem. Rovněž z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 1. 8.

2017, č. 8012-OL-70312-17, plyne, že rychloměr je umístěn na silnici I/14, obec Mladé Buky, směr Svoboda nad Úpou a směr Trutnov. Vzhledem k tomu, že ze správního spisu ani z tvrzení žalobce nelze usuzovat, že by měřicí přístroj byl kýmkoli obsluhován, nebo že by kontrolované vozidlo v tomto případě bylo zastavováno a zjišťována totožnost řidiče, tak má soud za prokázané, že měření bylo provedeno stacionárním rychloměrem, který lze považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Nadto krajský soud uvádí, že tvrzení žalobce, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není určen rychloměr, kterým bylo měření provedeno, se nezakládá na pravdě, když typ rychloměru včetně jeho výrobního čísla je uveden jak např. na str. 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i přímo ve výrokové části tohoto rozhodnutí. Z důvodů výše uvedených tak tato námitka nebyl shledána jako oprávněná.

V.3. Sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce

26. Žalobce má dále za to, že o sankci bylo rozhodnuto nezákonně, neboť při rozhodování o ní zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a § 35 až § 40, § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky. Zmíněná ustanovení však normují pouze obecná pravidla ukládání sankcí. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pak stanoví pouze to, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu, přičemž pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nesmí převýšit 10 000 Kč. Žalobce proto namítá, že v případě normy s blanketní nebo odkazující dispozicí musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Takový závěr učinil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, kdy odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33. Žalobce poukazuje i na § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle něhož se ve výrokové části mimo jiné uvedou právní ustanovení, dle kterých bylo rozhodováno. Správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl právní ustanovení, dle kterých rozhodoval, a rozhodnutí je proto dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když nelze přezkoumat, zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci.
27. Krajský soud se s uvedenou námitkou nemůže ztotožnit. Je pravdou, že v té části výroku prvostupňového rozhodnutí, v níž správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, odkázal výslovně toliko na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení se: *„Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevýší 10 000 Kč.“* V části výroku tomuto předcházející správní orgán I. stupně popsal, v čem po skutkové stránce přestupek žalobce spočíval a následně uzavřel, že neznámý řidič vozidla žalobce spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán I. stupně tyto skutečnosti zopakoval a uvedl, že za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč (viz strana 5 rozhodnutí). Necitoval výslovně, že tato skutečnost plyne z ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, ale tento nedostatek je vzhledem ke shora uvedenému možno považovat za čistě formální, protože ve svých důsledcích

nezasáhl do veřejných subjektivních práv žalobce. Obsah uvedeného ustanovení totiž správní orgán I. stupně fakticky při rozhodování o výši uložené pokuty zohlednil.

28. V souvislosti s uvedeným krajský soud odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, v němž konstatoval, že: „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musel ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“
29. V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku. Z výroku rozhodnutí je tedy nepochybné, za jaké deliktní jednání byl žalobce seznán vinným. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto deliktní jednání. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí, kdy správní orgán I. stupně odůvodnil i to, proč tak učinil. Žalobce tedy byl informován v úplnosti o tom, co spáchal (resp. za jaké protiprávní jednání odpovídá), proč toto jednání naplňuje zákonné znaky přestupku, jaký trest a v jaké výši mu bylo možno za toto jednání uložit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty v dané výši. Za této situace by považoval soud za přepjatý formalismus, pokud by měl napadené rozhodnutí zrušit jen a pouze proto, že neobsahuje odkaz na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.

V.4. Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení

30. Žalobce namítá, že správní orgán nezohlednil § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány ex offo. Žalobce nadto zastává názor, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, a pokud by správní orgán při ukládání sankce vycházel i z § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, nepochybně by k takovému závěru dospěl. Ve věci totiž nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, charakter sankce správní orgán volil jako ryze preventivní a sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěruje k řízení. Správní orgán zjevně správní úvahu nad aplikací tohoto institutu vůbec neprovedl, jelikož s přihlédnutím k tomu, že proti žalobci nebylo zahájeno žádné další správní řízení pro obdobné porušení právních povinností, měla být sankce uložena pod spodní hranicí zákonné sazby. Nadto měl žalovaný zohlednit, že řízení pro zcela bagatelní přestupek bylo vedeno po dva roky.

31. Ani tuto žalobní námitku nemohl krajský soud shledat za důvodnou. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že je možné pokutu „uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.“ K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, v němž vyslovil, že: „zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň je však třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu.“

32. Se závěrem žalobce, že pokud by správní orgán k danému ustanovení přihlédl, uložil by sankci pod spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, nemůže krajský soud souhlasit. Zmiňované okolnosti nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se totiž o zcela typický příklad deliktního jednání postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné skutečnosti byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na samé spodní hranici zákonné sazby. Ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky tedy na případ žalobce aplikováno být nemělo.

V.5. Neprokázání omezení rychlosti na 50 km/h

33. Žalobce dále namítá, že ze strany správního orgánu nebylo nijak prokázáno omezení rychlosti v daném úseku na 50 km/h, přičemž jde o výjimku z obecného pravidla, kterou je správní orgán povinen prokázat. Důkaz podporující toto tvrzení však není součástí správního spisu.

34. Krajský soud nemůže ani v tomto žalobním bodě dát žalobci za pravdu. Ze správního spisu zcela zřejmě plyne, že v daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost omezená na 50 km/h, přičemž své zjištění správní orgán opírá nejen o grafické znázornění dotyčného úseku, ve kterém je zakresleno mimo jiné i umístění omezujících dopravních značek a automatizovaných měřících zařízení, ale podpůrně i z vyjádření Policie České republiky ze dne 29. 1. 2014, č. j. KRP-597-005/Čj-2014-051006, kterým bylo schváleno umístění dopravního značení v daném úseku.

35. Rovněž je nezbytné uvést, že žalobce nepředložil žádný relevantní důkaz, který by potvrzoval správnost jeho tvrzení o tom, že v daném úseku bylo možné jet rychlostí vyšší než 50 km/h, resp. který by měl potenciál zpochybnit závěry správních orgánů. Proto krajský soud nevyhodnotil tuto námitku jako relevantní.

V.6. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti „v místě křižovatky“

36. V další z žalobních námitek žalobce popírá pravdivost skutkového zjištění o omezení nejvyšší povolené rychlosti na 50 km/h. K přestupku mělo dojít „v místě křižovatky“,

proto i pokud by před křižovatkou dopravní značka omezující nejvyšší povolenou rychlost, počátkem křižovatky by její platnost byla zrušena a v křižovatce tak bylo povoleno jet 90 km/h. Tato skutečnost však ze strany správního orgánu nebyla nijak zohledněna. Ničím nepodložené skutkové zjištění je tak v přímém kontrastu s vymezením místa spáchání přestupku.

37. K této námitce krajský soud uvádí, že projednávaný přestupek spočívá v odpovědnosti za jednání, kterým došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti jako celku. Úsekové měření se realizuje zaznamenáním času průjezdu vozidla na začátku a na konci měřeného úseku. Z tohoto časového intervalu a z délky měřeného úseku je následně vypočítána průměrná rychlost průjezdu vozidla celým měřeným úsekem. Ze samotné skutečnosti, že správní orgán I. stupně uvedl, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, nelze dovodit, že byl přestupek spáchán pouze na několika metrech uvnitř předmětné křižovatky. Z výroku rozhodnutí jako celku je možné dojít k závěru, že v daném případě šlo o překročení rychlosti, které bylo zjištěno úsekovým měřením, tedy že vozidlo žalobce projelo konkrétním úsekem vyšší průměrnou rychlostí, než byla nejvyšší povolená rychlost v dané úseku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 As 34/2018).
38. V kontextu výše uvedeného proto krajský soud konstatuje, že rychlost vozidla v hranicích předmětné křižovatky byla irelevantní, neboť přestupek spočíval v porušení nejvyšší povolené průměrné rychlosti při průjezdu celým úsekem. Rovněž úprava rychlosti v hranicích křižovatky nebyla rozhodná.

V.7. Absence uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

39. Žalobce zastává názor, že ze strany správního orgánu došlo k pochybení, když ve výroku rozhodnutí uvedl pouze odkaz na § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a na § 10 odst. 3 téhož zákona. Na podporu svého tvrzení odkazuje krom judikatury uvedené ve třetím žalobním bodě i na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2017, č. j. 30 A 213/2016 – 41, kdy soud při posouzení věci obdobné posuzovanému případu dospěl k závěru, že uvedení pouze zmíněných ustanovení ve výroku rozhodnutí nemůže být zhojeno doplněním dalších relevantních paragrafů v odůvodnění. Proto není dle názoru žalobce rozhodnutí přezkoumatelné, neboť se z něj nepodává, jaká konkrétní povinnost byla porušena.
40. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že výrok je klíčovou částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké požadavky. Právní kvalifikace skutku tak musí být ve výroku rozhodnutí dostatečně určitá a musí z ní být zřejmé, která ustanovení právních předpisů obviněný z přestupku svým jednáním porušil. Správní orgán I. stupně ve výroku uvedl odkaz na § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125f odst. 4 téhož zákona. Ve výroku rozhodnutí je rovněž obsaženo, že řidičem bylo porušeno ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Správní orgán tak jednoznačně identifikoval, že žalobce se dopustil správního deliktu přestupku tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Nebylo proto pochyb, jakou povinnost svým jednáním žalobce porušil (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 As 9/2019 – 44). Z důvodů výše uvedených tak shora specifikovaná námitka nemůže být úspěšná.

V.8. Absence popisu protiprávního jednání

41. Žalobce namítl, že ve výroku rozhodnutí zcela absentuje popis protiprávního jednání a že z výroku rozhodnutí nelze seznat, v čem má protiprávní jednání spočívat, neboť je v něm toliko uvedeno, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 66 km/h. Z výroku dle jeho názoru není zřejmé, v čem mělo porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích spočívat.
42. Ani této námitce nemohl krajský soud přisvědčit. V projednávané věci správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl, že dne 11. 8. 2017 v 7:58 hodin nezjištěný řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost, kdy v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 66 km/h (po odečtení odchylky měřicího zařízení), čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
43. Dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1, ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Z citovaného § 68 odst. 2 správního řádu je tedy zřejmé, že výrok rozhodnutí musí obsahovat právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Žalobce se zřejmě domnívá, že krom příslušného odkazu musí být ve výroku dané ustanovení vždy přímo i citováno. Soud má však za to, že povinnost uvádět i přesné znění ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, přímo ve výroku rozhodnutí, ze zákona nevyplývá.
44. Lze konstatovat, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno jednak ustanovení § 10 zákona o silničním provozu a zároveň je ve výroku uvedeno i ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, dle kterého je každý povinen při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Zároveň je uvedeno i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, které stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
45. Nutno tedy uzavřít, že z výroku rozhodnutí lze jednoznačně seznat, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 10 odst. 3 téhož zákona. Současně je ve výroku uvedeno zákonné ustanovení, které popisuje konkrétní přestupkové jednání a doplňuje ostatní ustanovení zákona obsažená ve výroku tak, že je dostatečně zřejmé, jakého konkrétního jednání se řidič (za jehož jednání nese provozovatel vozidla

odpovědnost) dopustil. Žalobce tak nemohl mít žádné pochybnosti o právní kvalifikaci skutku, který je mu kladen za vinu.

V.9. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

46. Žalobce namítl, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Namítl, že na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Vzhledem k tomu, že jsou pořizovány i obrazové záznamy vozidel, které do obce přijedou, aniž by ten den z obce vyjížděla, nebo naopak vozidel, která z obce pouze vyjíždějí, jde dle žalobce o praktiky porušující práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
47. Ani s touto námitkou se krajský soud nemohl ztotožnit, když nejprve podotýká, že nesouhlasí se žalobcem v tom, že dopravní značka IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, slouží pouze k označení stacionárního měření rychlosti. Takový závěr nemá oporu v uvedené vyhlášce ani v zákoně o silničním provozu.
48. Dále soud konstatuje, že podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost s nápisem „Měření rychlosti“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP 31a a IP 31b nijak nevyplyvá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policie.
49. K otázce ochrany osobních údajů soud odkazuje na § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, který stanovuje oprávnění obecní policie pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z veřejně přístupných míst. Předmětem záznamu z automatizovaného technického prostředku přitom není vnitřní prostor vozidla, ale jeho zevnějšek, který je veřejně přístupný každému. Jelikož je dle § 79a zákona o silničním provozu obecní policie v souvislosti se zvýšením bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel, může takový záznam pořizovat a nejedná se tak o zásah do soukromí.

V.10. Porušení práva na seznámení s podklady rozhodnutí

50. V předposledním z žalobních bodů žalobce namítá, že došlo k porušení jeho práva na seznámení se s podklady rozhodnutí, konkrétně s Ověřovacím listem č. 8012-OL-70312-17, s platností do 31. 7. 2018, kdy součástí správního spisu, jehož kopie byla dne 28. 2. 2018 zaslána žalobci, byl pouze Ověřovací list č. 8012-OL-70240-16, s platností do 2. 8. 2017. Z tohoto důvodu žalobce v odvolání namítal měření neověřeným rychloměrem,

následně se však ve správním spise objevil platný ověřovací list rychloměru. Tímto jednáním došlo ze strany správního orgánu k porušení práva na seznámení se s podklady pro rozhodnutí, které je zakotveno v § 36 odst. 3 správního řádu. K prokázání svého tvrzení odkazuje žalobce na ZFO soubor obsahující správní spis tak, jak mu byl poskytnut.

51. K tomuto žalobnímu bodu krajský soud pouze konstatuje, že ve správním spise ověřil, že jeho součástí je pouze Ověřovací list č. 8012-OL-70312-17, s platností do 31. 7. 2018. Své odlišné tvrzení žalobce nikterak neprokázal, když zmíněný soubor, který měl obsahovat správní spis a prokazovat, že předmětný Ověřovací list nebyl součástí správního spisu v rozhodné době, k žalobě nepřiložil, přičemž soudu neposkytl ani žádné jiné důkazní prostředky. Proto se krajský soud ani s touto žalobní námitkou nemohl ztotožnit.

V.11. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

52. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
53. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoli s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

54. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 12. srpna 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně